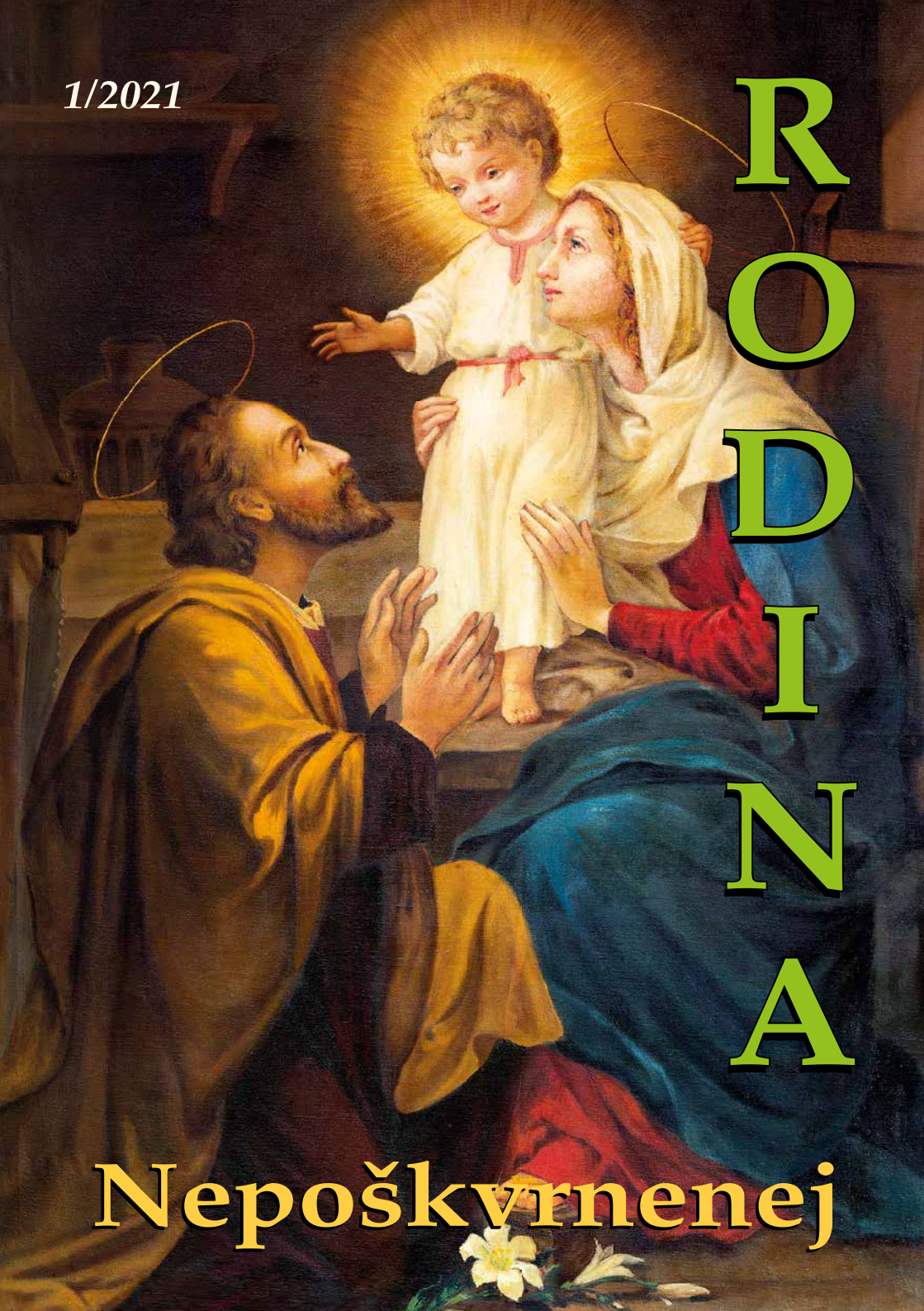

1/2021

R
O
D
I
N
A

Nepoškvrnenej

Hymnus na slávnosť sv. Jozefa

Nech teba, Jozef, ctia zástupy nadhviezdne,
nech všetci kresťania chvália ťa piesňou chvál,
veď Boh pre tvoju čnosť ťa k Panne vznešenej
vo svätom zväzku pripútal.

Pohľad na ťarchavú manželku zmiatol ťa,
v úzkosti tieň pochýb srdcom ti prebehol;
anjel však zjavil ti, že Panna presvätá
počala z Ducha Svätého.

Keď sa Pán narodil, s láskou ho objímaš,
potom s ním utekáš do končín egyptských;
v Jeruzaleme ho strácaš i nachádzaš
po chvíľach plných úzkosti.

Iným až svätá smrť môže raj otvoriť
a s palmou víťazstva vchádzajú do neba;
ty ako anjeli s Bohom smieš živým byť –
úžasné šťastie pre teba.

Presvätá Trojica, šetri nás kajúcich;
na prosby Jozefa i Panny prečistej
daj, nech ti v nebi raz so srdcom planúcim
spievame s vďakou chválospev. Amen.

Liturgia hodín

---

*Fotografia na prednej strane obálky:
iStock by Getty Images*

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danko Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXIX.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: február 2021

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Sú choroby, nad ktorými s Božou pomocou zvíťazíme, ale iné ostávajú. Všetky však majú niečo spoločné. Je to zvláštna príležitosť na stretnutie s trpiacim Ježišom. Ježiša Opusteného, ktorého som spoznal cez Chiaru Lubichovú, som si zvolil vo svojej kňazskej mladosti za snúbenca svojej duše. Bolo to preto, že som vtedy objavil, že Ježiš najviac miluje na kríži, vo chvíli najťažšej opustenosti od ľudí aj od Otca, keď na kríži volá: „Žíznil!“ Sám je výkrikom, sám sa z lásky stáva ničím... a je všetkým. V mojom živote sa ukázal ako ženích, ktorý je vždy verný. Kým ja to o sebe povedať nemôžem, pretože v mnohých podobách som ho nepoznal alebo neprijal. Ale on ukázal, že stačí objasniť bolesť, neporozumenie, problém, starosť, a aj keď sa problém nevyrieši a bolesť neodíde, on je so mnou.

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

<i>Posolstvo Svätého Otca Františka</i>	2
<i>Pôstna obeta</i>	6
<i>Pôst a pokánie</i>	9
<i>História úcty k sv. Jozefovi</i>	12
<i>Spájať sily v modlitbe</i>	15
<i>Panna Mária – Rozväzovačka uzlov</i>	17
<i>Pán má svoj čas</i>	20
<i>Svedectvá a spomienky</i>	22
<i>Fatima stále aktuálna</i>	26
<i>Zabudnutý sľub</i>	28
<i>Ohlasy</i>	29
<i>Informácie</i>	30
<i>Osemsmerovka</i>	32

Keď som nedávno bojoval s Covidom a choroba sa zhoršovala, videl som, že už v živote nič neurobím, že čoskoro môže byť koniec. Potom, keď som si uvedomil, že práve v tejto ničote, v tejto biede, v tejto bezvý-
chodiskovej situácii prichádza on, prišiel úžasný pokoj. Ja už nemusím
chcieť viac, nič viac nikdy nemôžem dosiahnuť, ako to, aby som bol v ňom.
To prinieslo veľký pokoj, ktorý ma zbavil napätia a bolesti. V tej chvíli
bolo možné povedať: „Staň sa tvoja vôľa. Už netúžim po ničom, iba
po tom, aby sa stalo, čo chceš ty. Ak ma v tejto chvíli voláš zo sveta,
hovorím: Tu som. Nie, že by som bol pripravený množstvom dobrých
skutkov alebo že by som mohol povedať, že som splnil všetko, čo odo
mňa Boh žiadal, ale som pripravený prijať tvoje milosrdenstvo, ktoré je
mojou jedinou šancou.“ Boh rozhodol inak. Pridal mi čas a vrátil ma
do služby. Vidím to ako úlohu žiť iba pre neho.

Dnes mám radosť z vracajúceho sa zdravia, ale aj z prejavu živého spo-
ločenstva viery, ktoré veriaci ukázali modlitbou, ktorej plody nie sú ďale-
ko od zázraku. Cirkvi má problémy, ale žije. Obohatení touto skúsenos-
ťou môžeme pokračovať v modlitbe nielen za ďalších chorých, ale aj
za úplné zastavenie pandémie a za návrat ľudských srdc k Bohu.

✠ *Mons. Jan Graubner,*
olomoucký arcibiskup, metropolita

Posolstvo Svätého Otca Františka na 29. svetový deň chorých 2021

„*Len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia*“ (Mt 23, 8).

Základom starostlivosti o chorých je vzťah dôvery

Drahí bratia a sestry!

Slávenie 29. svetového dňa cho-
rých, ktorý pripadá na 11. februára
2021 na liturgickú spomienku Pan-
ny Márie Lurdskej, je najvhodnej-
šou príležitosťou, aby sme osobit-
nú pozornosť venovali chorým

a tým, ktorí sa o nich starajú, či už
v zdravotníckych zariadeniach, ro-
dinách alebo v komunitách. Myslím
predovšetkým na tých, ktorí v ce-
lom svete trpia v dôsledku pandé-
mie koronavírusu. Všetkým im, no
zvlášť tým najchudobnejším a vy-

lúčeným, chcem vyjadriť svoju duchovnú blízkosť a uistiť ich o milujúcom záujme Cirkvi.

1. Téma tohoročného Svetového dňa chorých je inšpirovaná evanjeliou staťou, v ktorej Ježiš kritizuje pokrytectvo tých, čo hovoria, ale nekonajú (porov. Mt 23, 1-12). Keď sa viera zredukuje na prázdne slová a nezaujíma sa o životný príbeh a potreby druhých, vtedy dochádza k nesúladu medzi vyznávaným krédom a reálne prežívanou vierou. Je to veľké riziko; preto Ježiš používa silné vyjadrenie, aby varoval pred nebezpečenstvom sebazbožšťovania. Hovorí: „*Len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia*“ (verš 8).

Kritika, s ktorou sa Ježiš obracia na tých, ktorí „hovoria, a nekonajú“ (verš 3) je vždy a pre všetkých užitočná, lebo nikto nie je imúnny voči veľmi vážnemu zlu pokryectva, ktoré nám zabraňuje rozvíjať sa ako deti jediného Otca, povola- né prežívať univerzálne bratstvo.

S ohľadom na núdzu bratov a sestier nám Ježiš ponúka vzor správania, ktorý je v protiklade k pokrytectvu. Navrhuje zastaviť sa, počúvať, nadviazať priamy a osobný vzťah s druhým človekom, cítiť voči nemu empatiu a súcitiť, nechať sa do-

tknúť jeho utrpením až natoľko, že sa mu rozhodneme poslúžiť (porov. Lk 10, 30-35).

2. Skúsenosť choroby nám umožňuje pocítiť našu vlastnú zraniteľnosť a zároveň našu prirodzenú potrebu druhého človeka. Umožňuje nám jasnejšie pocítiť, že sme stvorení, ktoré sú závislé od Boha. Keď sme chorí, môže niekedy našu myseľ a srdce ovládnuť neistota a strach, ba aj zdesenie; cítime sa bezmocní, pretože naše zdravie nezávisí od našich schopností alebo našich neustálych životných „starostí“ (porov. Mt 6, 27).

Choroba prináša otázku zmyslu, s ktorou sa vo viere obraciame na Boha: otázku ohľadom nového zmyslu a nového smeru života, na ktorú niekedy nedokážeme hneď nájsť odpoveď. Ani naši priatelia a príbuzní nám nie vždy dokážu pri tomto namáhavom hľadaní pomôcť.

V tomto ohľade je typická biblická postava Jóba. Jeho žena a priatelia ho nedokážu sprevádzať v jeho nešťastí, ba obviňujú ho a tak zhoršujú jeho osamelosť a zmätok. Jób sa cíti opustený a nepochopený. No práve skrze túto radikálnu zraniteľnosť, v ktorej odmieta každé pokrytectvo a vyberie si cestu úprimnosti pred Bohom a druhými, prenikne jeho naliehavé volanie až k Bohu, ktorý mu napokon odpovie a otvorí mu nové perspektívy. Boh mu potvrdí, že jeho utrpenie nie je trestom ani napomenutím, nie je ani stavom odlúčenia od Boha či znakom jeho ľahostajnosti. Zo zraneného a uzdraveného Jóbovho srdca tak vytryskne živé a dojemné vyznanie Pánovi: „*Len z počutia som teba dosiaľ poznával, lež moje oko teraz ťa už uzrelo*“ (Jób 42, 5).

3. Choroba má vždy viac ako len jednu tvár: má tvár všetkých chorých aj tých, čo sa cítia prehliadaní, vylúčení; obetí sociálnych nespravodlivostí popierajúcich ich základné práva (porov. enc. *Fratelli tutti*, 22). Súčasná pandémia spôsobila, že sa ukázali mnohé nedostatky zdravotníckeho systému a neefektívnosť starostlivosti o chorých. Starým, slabým a zraniteľným osobám nie je vždy zaručený prístup k liečebnej starostlivosti, alebo nie v rovnakej miere.

Závisí to od politických rozhodnutí, od spôsobu, akým sa nakladá so zdrojmi a od veľkosti úsilia tých, čo zastávajú zodpovedné funkcie. Investovanie zdrojov do liečby a starostlivosti o chorých je prioritou súvisiacou so základným princípom, podľa ktorého je zdravie primárnym spoločným dobrom. Pandémia však zároveň vyzdvihla aj obetavosť a veľkodušnosť zdravotníkov, dobrovoľníkov, pomocného personálu, kňazov, rehoľníkov a rehoľníčok, ktorí slúžili mnohým chorým a ich príbuzným. Pomáhali im, starali sa o nich a posilňovali ich s profesionalitou, obetavo, zodpovedne a s láskou k blížnemu. Ide o tichý zástup mužov a žien, ktorí sa rozhodli neodvrátiť zrak, ale postarali sa o rany pacientov, v ktorých videli svojich blížnych, lebo patria do našej ľudskej rodiny.

Blížnosť je vzácny balzam, ktorý je oporou a útechou trpiacich v ich chorobe. Ako kresťania prežívame blízkosť ako prejav lásky Ježiša Krista, *milosrdného Samaritána*, ktorý sa so súcitom približuje ku každému človeku zranenému hriechom. Spojení s ním skrze pôsobenie Ducha Svätého máme byť milosrdní ako Otec a milovať zvlášť chorých, slabých a trpiacich bratov a sestry (porov. Jn 13, 34-35). Túto

blízkosť neprežívame len ako jednotlivci, ale aj ako spoločenstvo: bratská láska v Kristovi totiž vytvára spoločenstvo schopné uzdravovať, ktoré nikoho neopúšťa, ale zahrňa a prijíma predovšetkým tých najzraniteľnejších bratov.

V tejto súvislosti chcem pripomenúť dôležitosť bratskej solidarity, ktorá sa konkrétne prejavuje v službe a môže nadobúdať rôzne formy, všetky zamerané na pomoc našim bližným. „Slúžiť znamená postarať sa o zraniteľných členov našich rodín, našej spoločnosti, nášho národa“ (*Homília v Havane*, 20. septembra 2015). V tomto úsilí môže každý, „pred konkrétnym pohľadom tých najzraniteľnejších, odložiť bokom svoje vlastné požiadavky a očakávania, svoje túžby byť všemocný. Služba hľadá vždy bratovi do tváre, dotýka sa jeho tela, cíti jeho blízkosť a v niektorých prípadoch priam jeho „chorobu“ a usiluje sa mu pomôcť. Preto služba nikdy nie je ideologická, pretože neslúži ideám, ale slúži ľuďom“ (*tamže*).

4. Ak má byť terapia úspešná, musí zahrňať vzťah, ktorý umožňuje holistický prístup k chorému. Dôraz na túto stránku služby môže pomôcť aj lekárom, zdravotným sestram, profesionálom i dobro-

voľníkom, aby sa vďaka osobnému vzťahu dôvery cítili zodpovední za pacientov a sprevádzali ich na ceste uzdravovania (porov. *Nová charta zdravotníckych pracovníkov* [2016], 4). Vytvára to akúsi dohodu medzi tými, čo potrebujú liečbu a tými, čo ich liečia; dohodu založenú na dôvere a vzájomnom rešpekte, na otvorenosti a disponibilite. Tá pomôže prekonať obranné postoje, rešpektovať dôstojnosť chorého, ochrániť profesionalitu zdravotníkov a pestovať dobrý vzťah s rodinami pacientov.

Nevyčerpatelný zdroj motivácie a sily pre takýto vzťah s chorým možno nájsť v *Kristovej láske*, ako to potvrdzuje viac ako tisícročné svedectvo mužov a žien, ktorí cez službu chorým rástli vo svätosti. Z tajomstva Kristovej smrti a zmŕtvychvstania totiž vyviera tá láska, ktorá dokáže dať plný zmysel jednak skúsenosti pacienta, jednak skúsenosti tých, čo sa o neho starajú. Často to potvrdzuje aj evanjelium, keď ukazuje, že Ježišove uzdravenia nikdy neboli akýmiisi magickými úkonmi, ale vždy boli výsledkom *stretnutia, osobného vzťahu*, v ktorom na Boží dar ponúknutý Kristom odpovedá vierou ten, kto ho prijíma. Ježiš to opakovane zhŕňa v slovách: „Tvoja viera ťa uzdravila.“

5. Drahí bratia a sestry, prikázanie lásky, ktoré Ježiš zanechal svojim učeníkom, nachádza svoje konkrétne uskutočnenie aj vo vzťahu k chorým. Spoločnosť je tým humannejšia, čím lepšie sa dokáže postarať o svojich zraniteľných a trpiacich bratov, o čo efektívnejšie to – oživovaná bratskou láskou – dokáže robiť. Usilujme sa o tento cieľ a robme to tak, aby sa nik necítil sám, vylúčený a opustený.

Všetkých chorých, všetkých zdravotníkov a tých, čo sa venujú trpia-

cim, zverujem Panne Márii, Matke milosrdenstva a Uzdraveniu chorých. Nech nám z lurskej jaskyne a z nespočetných svätýň roztrúsených po celom svete Mária posilňuje našu vieru a nádej a nech nám pomáha starať sa o seba vzájomne s bratskou láskou. Všetkým i každému jednotlivo udeľujem zo srdca svoje požehnanie.

František

*V Ríme pri sv. Jánovi v Lateráne
20. decembra 2020, na štvrtú adventnú nedeľu.*

Pôstna obeta v čase, ktorý prežívame

Už takmer rok prežívame zvláštny, do marca 2020 nepoznaný čas. Zvláštny a veľmi náročný. Ničivá pandémia koronavírusu zasiahla celý svet, nevynímajúc Slovensko. Cítíme, prežívame to všetci – už od maličkých detí, s ktorými počas prísnych obmedzení nie je možný slobodný pohyb – napríklad pobyt vonku, cez deti sediace pred počítačmi, viac-menej sledujúc svojich učiteľov, ktorí sa im snažia komunikovať poznatky, vzdelávať ich. Cítia to, okrem iných veľkých starostí, rodičia, ktorí musia suplovať to, čo by deti dostali počas normál-

neho prezenčného vyučovania. Ak sú deti dve-tri, treba mať doma minimálne toľko počítačov a toľko voľných miestností... Rodiny sú doma, je zákaz vychádzania, byty sú „tesné“, počítače a vhodné podmienky potrebujú aj rodičia pre prácu home office... Ľudia sa spolu nestretávajú, karanténa nedovoľuje navštíviť chorých, postarať sa... Biskupi s bolesťou museli prijať rozhodnutie vlády o zatvorení kostolov. Vysilení lekári, ostatní zdravotníci, pracovníci v nemocniciach, v DSS, v iných inštitúciách pre pomoc ľuďom odkázaným na pomoc,

všetky zložky v prvej línii... Zvlášť trpia chorí, umierajúci, ich príbuzní, ktorí sa k nim nedostanú...

Takto vstupujeme aj do pôstneho obdobia. Ako ho možno prijať a prežiť teraz aktuálne? Treba si uvedomiť, čo je pôst a že každý jeden z nás má a môže prežívať aktuálne pôstne obdobie 2021 so svojimi zvláštnosťami.

O čom je vlastne pôst? Vari o tom, že chceme niečo silou-mocou dokázať? Mnohí muži počas pôstu zozbierajú v sebe silu a nepijú, nefajčia. Rád by som všetkých povzbudil, nech aj po skončení pôstu vytrvajú v tomto predsavzatí alebo aspoň nech žijú v striednosti. Teda je pôst o tom, že chceme niečo dokázať alebo sa ukázať? Akoby sme zabúdali práve na to, že Boh sa díva do ľudského srdca.

Nechceme a ani sa nedá, aby sme oddelili pôst od reálneho obdobia, ktoré žijeme, aby sme nástojili na všetkých praktikách pôstneho obdobia, ktoré sú možné za bežných okolností – napr. farské krížové cesty; keď je možné, že „nebudú možné“, dobrovoľné pôsty; ak organizmus trápený chorobou alebo v rekonvalescencii potrebuje výživu, túžba konať skutky milosrdenstva... Ako teda prežiť pôst? Treba si zásadne uvedomiť Božie a naše priority. Boh chce našu spásu! A jasne nám to potvrdil veľkonočným tajomstvom Ježiša Krista – jeho utrpením, smrťou a zmŕtvychvstaním. Na slávenie tohto tajomstva sa pôstom pripravujeme. Je aj našou prioritou večná spása nás samých a aj tých druhých?

Aké sú naše priority? Naše telo, ktoré – keď zomrieme – pochovajú alebo spália, hoci sme sa o neho tak veľmi starali, aj prehnane ho milovali, všeličo mu dopriali? To, čo vlastnime, náš majetok, naše spoločenské postavenie? Po našej smrti všetko, čo sme mali, vlastnili, zostane pre iných. Nič si nevezmeme so sebou na druhý svet. Alebo je prioritou naša nesmrteľná duša? Za ňu položil Ježiš Kristus svoj život. Ako bude vyzeráť naša duša

na záver nášho života? Bude otrhaná, vyzíabnutá alebo oblečená do rúcha milosti, aby sa mohla postaviť pred svojho Vykupiteľa? Ak sme doteraz všeličomu venovali maximum pozornosti a našej duši nedostatočnú starostlivosť, je čas zmeniť to, lebo naša duša je večná. Do neba sa nikto nemôže dostať vlastným úsilím, a predsa si nebo alebo zatratenie volíme sami a to tým, pre ktorú cestu sa v živote rozhodneme. Ak pre tú, ktorá vedie do neba, môžeme ho získať jedine v spolupráci s Božou milosťou. To je zmysel pôstu: pripomenúť si túto pravdu a vykročiť za Ježišom Kristom – každý deň vziať svoj kríž a nasledovať ho (porov. Lk 9, 23-24).

Skúsme tohtoročný pôst prežiť ako tí, ktorí nesú na svojej duši nezmazateľné znaky, keď od krstu patria Pánovi a od birmovky sú poslaní svedčiť o ňom pred svetom. Ťažkosti života vnímať a využívať ako príležitosti pre lásku k Bohu, k blíznym, ale aj k sebe samým – podľa prikázania lásky (porov. Mt 22, 36-40). Nepodceňujme pôst od jedla – ten prikázaný treba zachovať; ale možno ešte väčším pôstom – dobrovoľným môže byť trepezlivosť, láskavosť... vtedy, keď už „tečú nervy“. Možno nie je príležitosť konať skutky ľuďom von-

ku, ale máme svojich doma... a vždy je možnosť vo vynaliezavosti hľadať dostupné možnosti pomoci, hoci zatelefonovať osamelému... za všetkých sa modliť, určite nestraťiť možný kontakt s ľuďmi vonku. Možno si netreba vymýšľať obety navyše, ale prijať a niesť to, čo príde, nie však trpieť, ale v dôvere plnej odovzdanosti do Božích rúk.

Dolindo Ruotolo, kňaz, ktorý – dá sa povedať – takmer celý život extrémne trpel, povedal: „Jeden skutok našej odovzdanosti je viac, ako všetky naše modlitby.“ To je veľmi hlboká myšlienka, ktorá platí nielen pre zasvätených a vysvätených, ale platí pre každého jedného pokrsteného a pobirmovaného. Žiť v odovzdanosti do Božích rúk. A takto sa aj modliť. Takto s uvažovaním nad utrpením a smrťou Pána prijímať i vlastný kríž a utrpenie. Verme, bude sa nám niesť ľahšie a veľa získame pre vlastnú dušu a pomôžeme aj druhým. Takto chápaný pôst už vlastne prežívame jeden rok. Teraz je čas zozbierať sily, ešte viac spolupracovať s Božou milosťou, a tak niesť svoj kríž a nasledovať Krista (porov. Lk 9, 23-24).

✠ *Mons. Stanislav Stolárik,*
rožňavský biskup

Pôst a pokánie

Prežívame pôstne obdobie, ktoré je novou príležitosťou pripraviť sa, očistiť a čo najhlbšie prežiť počas veľkonočných sviatkov náš vzťah s trpiacim a zmŕtvychvstalým Kristom. Je to obdobie, kedy prehodnocujeme, čo k nám patrí a čo nie; čo nám dáva slobodu a čo nás o ňu oberá; čo je v našej viere živé a naopak, s čím sme sa mali už dávno rozlúčiť, aby sme mohli duchovne rásť a dozrievať.

Pôst je nevyhnutný, ak sme sa naviazali na niečo, čo brzdí náš ľudský rozvoj a odvádza od najpodstatnejších skutočností, ktoré majú vplyv na naše vzťahy: s Pánom, blíznymi a nami samými. V hre je naše srdce, a to, čo z neho vyviera: dobro treba prehĺbiť, zlo odstrániť. Je to srdce, ktoré dáva hodnotu všetkému, čo robíme a žijeme. Preto počas pôstu musíme urobiť generálnu revíziu nášho srdca.

Samotné slovo revízia, v latinčine *recognitio*, znamená preskúmanie. Teda ak hovoríme o revízii nášho srdca, tak pôstne obdobie je najvhodnejším obdobím na „generálku“. Prorok Jeremiáš nám hovorí: „*Zo všetkého najklamnejšie je srdce a ťažko ho vy-*

liečiť; kto sa v ňom vyzná? Ja, Pán, skúmam srdce a skúšam zmyšľanie: každému odplatím podľa jeho cesty, podľa ovocia jeho skutkov“ (Jer 17, 9-10). Ako vidíme v tomto úryvku, v našom preskúmaní srdca ani tak nepôjde o náš pohľad, ktorý často nie je objektívny, ale pôjde o Boží pohľad, o to, ako ho vidí on.

Skúsme sa preto zamerať na to, čím nás vedú niektoré liturgické čítania počas pôstneho obdobia, zvlášť na biblických prorokov. Proroci sú tí, ktorí zjavujú slovom alebo príkladom, ako sa Boh díva na tento svet, uvádza ho cez nich znova do pravdy, k pôvodného zámeru a vedie skrze nich ľudí, aby plnili Božiu vôľu.

Obrátenie srdca

Prorok Joel hneď v úvode pôstu hovorí o obrátení srdca: „*Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, pôstom, plačom a nárekom; srdcia si roztrhnite, nie šaty, a obráťte sa k Pánovi, svojmu Bohu“* (Joel 2, 12-13), čím hovorí, že naše obrátenie nemá prebiehať navonok, ale v našom vnútri. V starom zákone práve vonkajším symbolom pokánia bolo sypanie popola, obliekanie sa do vrecoviny, prí-

padne roztrhnutie si šiat. Problém nastal, že takto navonok konaný pôst nemal vplyv na vnútornú zmenu, teda bol skôr – zjednodušene povedané – „folklórom“. Preto prorok aj nás vedie k pravému obráteniu, ktoré začína rozhodnutím v našom srdci, aby celý náš život patrilo Pánovi. Ak je ľudské srdce rozdelené, tak „hrá na dve strany“, a to Ježiš vždy radikálne odmietal. Ak dnes hovoríme Pánovi áno, nech je skutočným áno počas celého pôstu, aby po prvotnom nadšení a rôznych predsavzatiach naše srdce neochablo a neuspokojili sme sa s povrchným pôstom robeným len tak „naoko“.

Skrúšenosť srdca

Druhý podnet nám dáva prorok Ezechiel. *„Toto hovorí Pán, Boh: „Ak sa hriešnik odvráti od všetkých hriechov, ktoré popáchal, a zachová všetky moje príkazy a bude konať podľa práva a spravodlivosti, určite bude žiť, nezomrie. Nepripomenie sa mu ani jeden z hriechov, ktoré popáchal. Bude žiť pre spravodlivosť, ktorú konal. Azda môžem chcieť smrť bezbožného, – hovorí Pán, Boh, – a nie aby sa odvrátil od svojich ciest a žil?“* (Ez 18, 21-23).

Predovšetkým, aby Boh mohol oslobodiť naše srdce od hriechov,

postoj nášho srdca musí byť skrúšenosť, t. j. srdce, ktoré pokorne a s bážňou predstupuje pred Pána, ktorý jediný má moc oslobodiť nás od hriechov. To znamená, že máme oslobodiť naše srdce od strachu a s dôverou sa vložiť znova a znova do jeho milosrdenstva. Boh nám chce darovať omnoho viac, ako len odpustiť nám hriechy. Jeho milosrdná láska nás chce viesť do nového života plného lásky a vnútorného pokoja. Nechce, aby sme ostali zablokovaní v pádoch a zraneniach z minulosti. Len Božie milosrdenstvo má tú moc vziať na seba našu vinu a hanbu a dať nám novú budúcnosť plnú nádeje. Nebude nám pripomínať naše slabosti, ale v sile moci milosrdnej lásky pozdvihne našu dôstojnosť a ukáže nám nové horizonty. Našou úlohou bude pokorne mu odovzdať naše srdce a nechať ho slobodne konať... *„lebo lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí; neprišiel volať spravodlivých, ale hriešnikov“* (porov. Mk 2, 17).

Sloboda srdca

Tretí impulz pre pôst, aby bol zároveň aj pokánim, nám dáva prorok Izaiáš: *„Toto voláš pôstom a dňom milým Bohu? A nie toto je pôst, aký som si vyvolil: rozviazať putá nespravodli-*

vé, uvoľniť povrazy otroctva, zlomených prepustiť na slobodu a rozlámať všetky okovy?“ (Iz 58, 5-6). Pôst má priniesť ovocie, a to také, aby oslavovalo Boha, aby bolo bohumilé. A v tomto smere nechce, aby ľudské srdce čokoľvek zväzovalo. To, čo nás najviac zväzuje v našich vzťahoch, je zatrpknutosť, hnev a neodpustenie alebo zaťažujem druhých svojimi náladami, starosťami, zraneniami. Preto aj cesta pôstu má byť cestou uvoľnenia z týchto pút všetkých, ktorých svojim postojom zväzujem, pričom ani ja ani oni nie sú slobodní. Po odpustení nastáva zmierenie, kde prvým ovocím bude vnútorný pokoj. Takže ani my nehľadáme najprv oslobodenie od vonkajších vplyvov, pretože ani tie neskončia, ak nezačneme zvnútra – oslobodením nášho srdca. Uvoľnime

počas tohto pôstu všetky putá, ktoré aj tak nikomu neprospiievajú, a vyjdime v ústrety Pánovi so slobodným a radostným srdcom, aby v ňom mohol konať a oslobodiť nás.

Srdce v jeho srdci

Keď sa modlíme Litánie k Božskému Srdcu Ježišovmu, je tam nádherné zvolanie, ktoré vyvoláva túžbu pretvoriť naše srdce na obraz jeho Srdca: „*Ježišu, tichý a pokorný srdcom, sprav naše srdce podľa svojho srdca.*“ Zveriť Pánovi srdce znamená jednoducho povedať, že on rozumie môjmu srdcu najlepšie, že on jediný mu môže dať správny smer. Predsa: „*...každému osve utvoril srdce a chápe všetky ich skutky,*“ hovorí žalmista (Ž 33, 15).

Posledný podnet pre pôst je od proroka Ozeáša, ktorý hovorí: „*Pod'te, vráťme sa k Pánovi, lebo on nás poranil a on nás uzdraví, on nás udrel, on nás aj ošetrí. Po dvoch dňoch nás oživí, na tretí deň nám pomôže vstať a budeme žiť pred jeho tvárou*“ (Oz 6, 1-2).

Ide o „zakotvenie“ nášho srdca v prístave jeho vôd. Koľko búrlivých zápasov musíme v živote prejsť, aby sme našli pokoj v ňom? Koľko nepokoja pre hľadanie príliš ľudských riešení? Koľko vyna-

loženej námahy pri veslovaní proti prúdu, keď sa stačí nechať ním viesť? Preto prorok nás znova pozýva: „*Podťe, vráťme sa k Pánovi.*“ Nájdime odvahu vstúpiť do jeho priestoru a ostať v ňom. Nebojme sa otočiť smer a pokoriť našu sebestačnosť, keď vidíme, aké ovocie naše snaženie prináša. Nehľadáme posilu tam, kde jej niet.

Odvzdajme sa mu, aby nám mohol pomôcť vstať, dokonca zmŕtvychvstať.

Prežime tento pôst ako naozajstnú prípravu na zmŕtvychvstanie, ktoré bude našim novým spôsobom a novým štýlom života podľa slov Ozeáša: **BUDEME ŽIŤ PRED JEHO TVÁROU.**

O. Ľuboš Václavek, m.ss.cc.

História úcty k sv. Jozefovi

Z evanjelií vieme, že sv. Jozef pochádzal zo vznešeného rodu kráľa Dávida. O jeho živote síce vieme málo, no Sväté písmo hovorí o jeho čnostiach a nazýva ho spravodlivým mužom. Najväčším potvrdením jeho veľkosti bolo to, že mu Boh zveril blahoslavenú Panu Máriu a svojho jediného Syna. Vždy bol verným ochrancom Svätej panny a starostlivým pestúnom Ježiša Krista a aj najťažšie Božie nariadenia vykonával s príkladnou poslušnosťou. Keď mu anjel oznámil Herodesov vražedný úmysel, bez najmenšieho zaváhania, ešte v tú noc, sa vydal na cestu do Egypta s Ježišom a jeho matkou Máriou. Svätú rodinu živil z poctivej tesárskej práce. Tradícia nás učí, že zo-

mrel smrťou spravodlivých v náručí Pána Ježiša a Panny Márie. Preto ho Cirkev vzýva aj ako patróna umierajúcich. Zobrazuje sa často s dieťaťom Ježišom v náručí a s ľaliou v ruke na znamenie, že celý život prežil v nevinnosti.

Kult sv. Jozefa v prvých storočiach kresťanstva nebol známy. Vtedy sa prednostne slávila pamiatka mučeníkov. Cirkevní otcovia ho však často spomínajú vo svojich spisoch. Napríklad sv. Irenej v 2. storočí píše, že sv. Jozef sa s láskou staral o Máriu a s radosťou sa venoval výchove Ježiša, ktorému zastupoval pozemského otca. Podobne o ňom píše aj Origenes a sv. Hieronym, ktorí ho opisujú ako spravodlivého muža obdareného všetkými čnosťami. Sv.

Ján Zlatoústý ho v 4. storočí nazýva „služobníkom spásy“. Sv. Augustín zasa vo svojich komentároch evanjelia jasne zdôvodňuje zákonité otcovstvo voči Ježišovi a skutočnosť, že sa na ňom splňajú predpovede starozákonných prorokov. V rannom stredoveku sv. Bernard, ale aj iní cirkevní učelia porovnávajú sv. Jozefa so starozákonným Jozefom Egyptským, ktorý je akýmsi jeho predobrazom. Ako Jozef Egyptský bol záchrancom domácich svojho pána a pomocníkom mnohých v čase pobytu v Egypte, tak aj sv. Jozef je ochrancom Božieho domu, mužom, ktorý strážil tie najväčšie poklady, aké kedy boli na tejto zemi – vtelené Božie slovo a Preblahoslavenú Pannu Máriu.

V 8. storočí majú spomienku na sv. Jozefa koptské kalendáre, ktoré mu zasvätili 20. júl. 19. marec sa spomína ako Deň sv. Jozefa po prvýkrát vo Fuldskom martyrológiu z 10. storočia. Za križiackych výprav postavili pútnici a križiaci v 12. storočí kostol na počesť sv. Jozefa v Nazarete, kde podľa tradície stál dom Svätej rodiny. V tom is-

tom čase bol vybudovaný prvý Chrám sv. Jozefa v talianskej Bologni. Úctu k sv. Jozefovi propagovali františkáni, najmä sv. Bernard Sienský. O rozšírenie jeho úcty sa veľmi zaslúžila sv. Terézia z Avily, obnoviteľka rehole karmelitánov. Sama bola veľkou ctiteľkou sv. Jozefa, o ktorom písala: „Za svojho orodovníka u Pána som si zvolila sv. Jozefa a vrúcne som sa mu poručila. A naozaj: jasne som spoznala, že tento môj otec a pán ma vyslobodil z vtedajšej núdze i z veľkého nebezpečenstva, ktoré hrozilo mojej cti a spásu mojej duše, a udelil mi ešte viac, než som prosila.“

Oficiálna úcta k sv. Jozefovi má teda základy v stredoveku. Liturgické texty boli zostavené za pápeža

Klementa XI. v roku 1714. Veľkým priekopníkom úcty k sv. Jozefovi bol pápež bl. Pius IX. (1846 – 1878). Traduje sa o ňom, že si vždy kľakal pred obrazom sv. Jozefa, aby ho prosil o ochranu, keď sa nad Cirkvou vznášali mračná – neprajnosti a prenasledovanie. Keďže na príhovor sv. Jozefa bol často vypočutý, vyvolil sv. Jozefa za patróna celej Katolíckej cirkvi a veriacim odporúčal úctu k nemu. 8. decembra 1870 vydal bl. Pius IX. dekrét o sv. Jozefovi, ktorého vyhlásil za patróna celej svätej Cirkvi. Jeho nástupca pápež Lev XIII. v roku 1889 nariadil, aby sa po októbrovom ruženci veriaci modlili aj modlitbu k sv. Jozefovi s názvom: K tebe sa utiekame, sv. Jozef. Svätý pápež Pius X. schválil v roku 1909 verejné Litánie k sv. Jozefovi a obdaroval ich odpustkami. Pápež Benedikt XV. v roku 1920 vložil do misála krásnu prefaceiu o sv. Jozefovi. Osobitným listom vyzval spomínaný pápež veriacich, aby v pohnutých časoch prenasledovania a rozličných súžení utiekali sa o pomoc k sv. Jozefovi. Pápež Pius XII. v roku 1955 ustanovil na 1. mája nový sviatok svätého Jozefa robotníka. Takto našiel Svetový deň práce a robotníkov aj cirkevné posvätenie, aby sa spo-

znala dôstojnosť práce a aby spoločenské systémy spočívali na základných právach človeka, na spravodlivosti, láske a pokoji. Tento deň zostal v pokoncilovom misáli a má stupeň ľubovoľnej spomienky. Podobne počas Druhého vatikánskeho koncilu sv. Ján XXIII. vložil do rímskeho kánonu meno sv. Jozefa a vyhlásil ho za zvláštneho ochrancu koncilu a svätej Cirkvi. Terajší svätý otec František vložil meno sv. Jozefa v roku 2013 aj do ostatných eucharistických modlitieb. Táto zmena bola odpoveďou na mnohé písomné prosby kresťanov z celého sveta, ktorým chcel vyhovieť už Benedikt XVI., no schválil ich až jeho nástupca pápež František, ktorý má sv. Jozefa vo zvláštnej úcte a jeho sochu má na svojom pracovnom stole.

Pápež František vyhlásil mimoriadny Rok sv. Jozefa pri príležitosti 150. výročia vyhlásenia ženícha Panny Márie za patróna celej Cirkvi. Urobil tak dňa 8. decembra 2020 apoštolským listom *Patris corde* (S otcovským srdcom), v ktorom svätého Jozefa opisuje charakteristikami „milovaný otec“, „nežný a láskavý“, „poslušný“, „prijímajúci“, „tvorivo odvážny“, „pracovitý“ a držiaci sa v úzadí – „v tieni“. Spo-

lu so zverejnením apoštolského listu *Patris corde* vyšiel i príslušný dekrét Apoštolskej penitenciárie, ktorým sa na obdobie slávania Roka svätého Jozefa udeľuje dar mimoriadnych odpustkov.

V mimoriadnom Roku sv. Jozefa nezabudnime ani my na tohto výnimočného svätca, ktorého pomoc a ochranu pocítili toľkí kresťania v minulosti a súčasnosti.

Vdp. Gabriel Brendza

Spájať sily v modlitbe

„Svätý Jozef, pestún Ježiša Krista, opravdivý ženích Panny Márie, oroduj za nás, aj za tých, čo tejto noci (tohto dňa) zomierajú.“

Táto úvodná krátka modlitba je skvelým predstavením sv. Jozefa. Kto vlastne je tento muž, ktorého si vyberá nebeský Otec, aby ochraňoval jeho Syna na zemi? Ak otvoríme Sv. písmo, nenájdeme žiaden výrok sv. Jozefa, ale nájdeme tam jeho výstižnú charakteristiku: „Jozef bol človek spravodlivý“ (porov. Mt 1,19). Spravodlivý, čiže obdarovaný čnosťami, muž, ktorý dával Bohu i ľuďom, čo im patrí. Poslednou zmienkou o Jozefovi vo Svätom písme, ak nepočítame narážku Nazaretčanov na Ježiša, že je Jozefovým synom, je udalosť, keď spolu s Máriou nájdú strateného Ježiša v chráme. Medzi touto udalosťou a svadbou v Káne, tam už Jozef nebol, je zrejmý čas odchodu sv. Jozefa do nebeskej vlasti. A tu je

i vysvetlenie, prečo sa stáva patrónom dobrej smrti. Veď pri jeho prechode do večnosti bol Ježiš a Mária. Je naozaj skvelé odchádzať v prítomnosti Božieho Syna a nebeskej Matky. Naša smrť je dôležitým finálnym momentom nášho pozemského života a je veľmi dôležité, aby to bol moment lásky, zmierenia, prijatia Božieho milosrdenstva. Verím, že sv. Jozef nám takýto hladký prechod vyprosuje.

Sv. Jozef sa po stáročia teší veľkej úcte a jeho orodovanie je veľkou ponukou z neba. To si uvedomoval i teraz už svätý Alojz Guanella (1842-1915), ktorý s pomocou a schválením pápeža svätého Pia X. založil v roku 1913 *Nábožné združenie sv. Jozefa* (ďalej NZSvJ) sledujúc dva ciele:

– rozširovať a zveľaďovať vo svede úctu svätého Jozefa, všeobecného patróna Cirkvi a zvláštneho patróna dobrej smrti;

– usilovať sa vyvolať záujem u kňazov a laických veriacich o duchovné dielo modlitieb a dobrých skutkov na pomoc všetkým zomierajúcim, v každej chvíli a vo všetkých situáciách. Takto im pomáhať dosiahnuť milosť dobrej, svätej smrti – večného života.

Primárnym sídlom NZSvJ je Chrám sv. Jozefa v Ríme, kde sa každý deň slúži sv. omša za všetkých členov tohto združenia. Za slovenskú filiálku vďačíme už nebohému provinciálovi kapucínov Šebastiánovi Jaďuďovi, ktorý v Ríme požiadal o jej zriadenie a bolo mu vyhovené 21. apríla 1992. NZSvJ spravujú kapucíni v Dome sv. Jozefa na Kremnických Baniach. Tu sa každú stredu slúži sv. omša za všetkých členov združenia. Členom sa môže stať každý, kto o to požiada či už telefonicky, mailom sv.jozef@kapucin.sk, alebo písomne na adrese: *Dom sv. Jozefa, Kláštor kapucínov, 967 01 Kremnické Bane.*

Závazkom členov je modliť sa za zomierajúcich modlitbu k sv. Jozefovi, ktorú som uviedol hneď na

začiatku. Ako často sa presvedčame, že Pán je štedrý. Je veľa dobier, ktoré členovia môžu získať.

Úplné odpustky získajú členovia:

– v deň, v ktorom boli zapísaní do NZSvJ, alebo v jeden z bezprostredne nasledujúcich siedmich dní;
– kňazi, ktorí slúžia sv. omšu za konkrétneho zomierajúceho;
– členovia, ktorí sa zúčastňujú na sv. omši slúženej za zomierajúcich;
– všetci členovia v hodine smrti;
– na sviatky sv. Jozefa – 19. marca a 1. mája, v deň spomienky na sv. Pia X. – 21. augusta, v deň spomienky na sv. Alojza Guanella – 24. októbra a na sviatok Svätej rodiny.

Úplné odpustky sa dajú získať za obvyklých podmienok.

Čiastočné odpustky môžu členovia získať:

- vždy, keď sa modlia uvedenú modlitbu k sv. Jozefovi;
- pri každom skutku nábožnosti a lásky spojenom s úmyslom NZSvJ.

Ďalšími duchovnými dobrami sú sv. omše, ktoré sú za členov slúžené i po smrti, nikto vás zo združenia nevyčiarke.

Uvedomujeme si, že v tomto náročnom čase pandémie, nielen Covidu, ale i pandémie odcudzenia sa človeka Bohu, je veľký boj o rodi-

nu, manželstvá, boj o duše. Veľa ľudí zomiera nepripravených, nezmiernených s blíznymi i s Bohom. Spájať sily v modlitbe za týchto ľudí je určite Bohu milé.

Svätý otec František veľmi aktuálne zareagoval a vyhlásil Rok sv. Jozefa, čo je pre nás veľká ponuka zamýšľať sa nad praktickou svätosťou sv. Jozefa a nechať sa týmto svätcom inšpirovať v našej každodennosti.

Zvolávam na vás požehnanie na príhovor Panny Márie a sv. Jozefa.

*brat Peter Vician, OFMCap,
moderátor NZSvJ na Slovensku*

Panna Mária – Rozväzovačka uzlov (9. časť)

V minulom článku o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov, sme hovorili o Márii, ktorá nám pomáha modliť sa, rozlišovať a odovzdať sa do Božej vôle, čakať na Boha. Uvažovali sme aj o najväčšom uzle v živote človeka, o hriechu.

V dnešnej časti budeme hovoriť o tom, kedy sa stávame slobodnými, a o svätosti, ku ktorej sme všetci povolani. Budeme uvažovať o tom, že ak sme v spojení s Bohom, máme mu byť zasvätení, čo sa deje pri krste, pri ktorom sme pomazaní znakom Ducha Svätého a dostávame jeho pečať.

Rozväzovanie uzlov, to znamená stať sa slobodným. Sloboda znamená, aby som naplňal plán, ktorý pre mňa pripravil Boh. Všetko, čo ide proti tomuto plánu, je klamstvo. Je

to blok. Je to zabránenie tomu, aby som sa dostal tam, kam sa mám dostať. Keď sa dokážem odpútať, odviazať od hriechu, budem schopný pokračovať na ceste ku svätosti.

Svätosť je to, čo Boh pre mňa zamýšľa. Svätý človek je celistvý človek. Je to ten, ktorý sa viac a viac približuje k pravde. Približuje sa k tomu, čo Boh zamýšľal, keď ťa stvoril, aby si sa stal svätým.

Čo to znamená byť svätým? Ty nemôžeš obmedzovať človeka, nútiť ho k tomu, aby sa stal svätým. Môžeš mu dať dve nohy, ale nemôžeš ho donútiť, aby kráčal, ak sa on sám nerozhodne, že bude kráčať. Boh nám dáva všetky príležitosti, ale potom je na nás, či ich využijeme alebo nie. Čo v skutočnosti znamená byť svätým? To znamená, poslúchať Boha. Poslúchať ho nie ako otrok, ale poslúchať ho ako syn, ako dcéra. Aj diabol poslúcha Boha. Nie je možné, aby ho neposlúchol, ale on ho poslúcha ako otrok. Diabol sa musí skloniť pred Bohom. Boh dal Ježišovi meno, ktoré je nad každé iné meno. A pred týmto menom každé

koleno musí pokľaknúť a každá hlava sa musí skloniť. Či na nebi, na zemi alebo v podsvetí. Ak svätosť nie je založená na slobode, už viac nie je svätosťou. Svätosť je založená na láske. Kde nie je láska, tam nie je ani svätosť. Boh je láska a my sme stvorení na jeho obraz. To znamená, že čím viac milujeme, tým viac sa podobáme na Boha. Takže moja podobnosť na Boha nie je statická, ale dynamická. A to je svätosť. My všetci sme povolani, aby sme sa stali svätými. A prečo? Aby sme všetci boli s Bohom.

Ak kňaz premieňa chlieb a víno, o čo viac máme byť premenení my ako Boží synovia a dcéry! Keď sme v spojení s Bohom, musíme mu byť zasvätení. A toto sa deje v krste. V krste sa stávame Bohu zasvätenými osobami. Sme pomazaní znakom Ducha Svätého. A toto znamená, že som majetkom Boha. Viete, čo

znamená pečať? Pavol hovorí o pečati Ducha Svätého. My sme ním zapečatení. O tejto pečati píše Efezanom. V období sv. Pavla bol Efez veľmi živý prístav. Mnoho sa tam toho dialo. Prebiehal tam veľký obchod s drevom. Takže obchodníci z iných miest prichádzali do Efezu, aby tam nakúpili dobré drevo. Zvykli si kúpiť drevo a zapečatili ho. Dali naň svoju pečať. Táto pečať znamená: „*Toto je moje*“. A potom čakali, kým prišla ďalšia loď a naložili drevo na loď. Takže na rozličných drevoch boli rozličné typy pečatí, v závislosti od vlastníka. A Pavol hovorí, my máme pečať Ducha Svätého. Preto nikto sa ma nemôže dotknúť. Som majetkom Boha. Preto sa diabol tak bojí pokrsteného človeka. A zvyčajne útočí na pokrstených ľudí.

Takže svätosť, to nie je žiaden luxus. Je to cieľ môjho života. A čokoľvek blokuje moju svätosť, je uzlom, ktorý musí byť rozviazaný. A nikto nie je viac svätý ako Mária. Ona je Kráľovnou svätých, nepoškvrenene počatá. Ale prečo je Mária svätou? Pretože Mária úplne do detailov plnila Božiu vôľu. Mária nerobila zázraky. Nehovorí sa ani o tom, že upadala do mystických extáz. Pravdepodobne áno, ale nikde sa o tom nepíše. Nie je to dôležité. Mária nebo-

la evanjelizátorkou v tom zmysle, ako bol Peter a Jakub. Jej život bol veľmi jednoduchým životom, veľmi pokorným životom. Tak prečo je Mária sväticou svätých? Pretože plnila Božiu vôľu vo všetkom. Nebolo pre ňu jednoduché takto konať. Častokrát bola výrazne pokúšaná. Mnohým veciam nerozumela. Prečo musím utekať do Egypta, aby som zachránila Ježiša? Nemá Boh iný spôsob, ako by ho zachránil? A napriek tomu poslúchla. Páter Vella povedal, že si je istý, že Mária si kládla takéto otázky. Ale nevzbúrila sa. Povedala áno. Nemyslíte si, že diabol pokúšal aj Máriu? Z ľudského hľadiska bola Mária veľmi citlivá a vnímavá žena, ako je každá žena. Mala svoje vlastné úzkosti, svoj vlastný strach. Ale ona vždy povedala Bohu áno. Jej srdce hovorilo: „Bože, nezáleží na tom, či ja tomu rozumiem alebo nie. Je oveľa viac vecí, ktorým nerozumiem, ako tých, ktorým rozumiem. Rovnako poslúchnem. Pretože dôverujem. Pretože viem, že ma nemôžeš zradiť. Pretože viem, že ma miluješ.“ Toto bol olej v lampe Márie, toto bola jej svätosť. A Mária mi pomáha rozviazať akýkoľvek uzol, ktorý mi bráni kráčať vpred.

*Z prednášok P. Eliasa Vellu spracovala sr. M. Jaroslava
(Pokračovanie v budúcom čísle)*

Pán má svoj čas

Pán koná v našich životoch, ale má svoj čas. S manželom sme sa brali asi po roku a pol trvajúcej známosti. Veľmi sme sa tešili, že budeme spolu žiť, zdieľať spolu radosti aj ťažkosti a nejakou prirodzene prídu aj deti. Mňa po svadbe čakalo sťahovanie z Oravy do Žiliny, nová práca, nové všetko...

Plynuli mesiace a my sme boli síce spolu šťastní, ale nie celkom naplnení. Keď ani po roku bábätko neprišlo, skúšali sme vyhľadať odbornú pomoc. Teda zo zdrojov, ktoré boli známe. Ja som sa začala stresovať vlastným vekom (35) a moja vtedajšia gynekologička ma poslala do centra asistovanej reprodukcie. V dobrej viere, však aj pani gynekologička je veriacca, sme sa objednali na presne stanovený čas. Prešli sme obaja vyšetreniami a mne sa vtedy zrútil svet, keď som počula, že mám endometriózu, vyšší vek a je nepravdepodobné, že dieťa počneme prirodzene, že problém mám ja, manžel je relatívne v poriadku.

Veľmi sme sa začali trápiť, hľadali sme cesty, ako z našej situácie von, ako sa v tom všetkom zorientovať. Môj manžel je racionálny,

ale aj nesmierne pokojný človek a vždy ma vedel povzbudiť, že nič sa nedeje, ideme ďalej a navštívime iných odborníkov. Naštudujeme si o tom autoimunitnom probléme čo najviac informácií a prípadne upravíme niečo v strave, v životnom štýle, všetko, čo sa z našej pozície dá. Keď videl, aký silný nepokoj mám v sebe, keď som mala ísť na ďalšie vyšetrenie do centra asistovanej reprodukcie, nevedel si to síce vysvetliť, ale rešpektoval ma a nechcel mi spôsobovať ďalší stres. Rozhodli sme sa, že tam viac nepôjdeme, lebo umelé oplodnenie sme z ľudsko-etických dôvodov nijako neakceptovali.

Náš problém sa v bližšej ani širšej rodine nedal prehliadnuť. Neplodnosť bola síce ako téma tabu, ale poznámky si ľudia neodpustili. Spomínam si, že osobne som začala nenávidieť spoločné posedenia, oslavy a hlavne otázky, ako sa máme, kedy prídu deti a či nechceme navštíviť centrá asistovanej reprodukcie... Poznáte to, tie dobré mienené rady. A že nemám byť taká uzkoprsá, že učenie Cirkvi je v niečom veľmi zastaralé...

Bremeno začalo byť ozaj ťažké, zvlášť keď v našom okolí detičky pribúdali. Vždy som do neba posielala odkaz, aby ich Pán požehnal, že som rada, že tie páry netrpia tak ako my dvaja, že nech deti majú, ale nech ich máme aj my.

Raz sme boli na návšteve u môjho bratranca a jeho manželky. Je to prakticky veriaca rodinka. Odvážili sa nás opýtať, ako sme na tom. Veľmi citlivo si vypočuli, čím všetkým prechádzame, prišli povzbudená a odporúčania na kresťanskú gynekologickú ambulanciu Gianna. „Nič nestratíte, ak sa tam objednáte na vyšetrenie. Pán doktor aj so svojím nápomocným kolektívom vám vysvetlia prirodzené metódy v liečbe neplodnosti.“

Tak sme sa tam napokon vybrali. Už sme navštívili toľkých, navštívime aj MUDr. Wallenfelsa. Na prvé stret-

nutie sme prišli obaja s manželom. Zaujalo nás, že pán doktor nič nesľuboval, pripomenul, že dieťa je dar a nie nejaký samozrejmy tovar. A že on sám nerobí zázraky, iba ponúka pomoc. Bezdetným párom ponúka liečbu, ktorá vyžaduje trpezlivosť a svedomito sledovať hlavne prejavy v ženskom cykle a zapisovať ich do určenej tabuľky. Pozorovania sa ďalej potvrdia cez pravidelné sono vyšetrenia a krvné odbery.

Dostali sme novú víziu, novú nádej. Hlavne som nadobudla dojem, že aj keď mám ťažšiu diagnózu, nie som celkom odpísaná. Začali sme študovať dostupné materiály, dostávali sme informácie o duchovných cvičeniach pre bezdetné páry, kde sme sa stretli s pármami, ktoré niesli rovnaký kríž. Zrazu sme niekam patrili. Netvrdím, že odvtedy sme nemali bôľ, to vôbec nie. Tie tabuľky sme vypísali až štyri, obaja sme prešli operáciami, boli dni, keď sme nevládali ísť ďalej, ale napíňali sme ich spoločnými modlitbami, vzájomne sme sa podporovali. Zomklo nás to, stále sme si vraveli, že sme v tom spolu a že naše manželstvo je najväčšou prioritou a keďže chceme mať aj dieťaťko, tak možno to naše má prísť k nám inou cestou (adopcia). Každý večer sme sa modlievali

buď posvätný ruženec, alebo novény k sv. Dominikovi, sv. Gemme, sv. Filoméne, sv. Jánovi Pavlovi II., k sv. Gerardovi... alebo sme čítali Sväté písmo. Ja som začala chodiť na modlitby matiek, kde sme sa spoločne s inými mamičkami modlili aj na tento úmysel...

A zrazu to prišlo... Otehotnela som počas prvej vlny pandémie, prišlo to v čase, kedy by som vôbec na to nepomyslela. Svoju neplodnosť som dala bokom a sústredila sa na opateru môjho ocka, zomierajúceho na rakovinu. Teraz vidím, že len Pán Boh to môže takto geniál-

ne načasovať. Že aj keď ako rodina sme ockovým odchodom veľmi trpeli, zároveň sme sa veľmi tešili a tešíme sa stále na príchod nášho vytúženého, vymodleného bábätka.

Chcem povzbudiť všetkých, ktorí nesú svoj kríž, aby svoj život zverili do rúk nášho Pána a Nebeskej Matky Márie. On sa už postará. Len všetko má svoj čas.

Dovoľte mi ukončiť toto svedectvo mojím obľúbeným citátom z Biblie: „*Ja nezapudnem na teba. Hľa do dlaní som si ťa vryl...*“ (Iz 49,15-16).

Manželia Marianna a Branko

Svedectvá a spomienky

na sestru M. Bernadetu

To, čo hovorila, to aj sama žila

Moje zážitky a spomienky na sestru Bernadetu? Je ich naozaj veľmi veľa a sú hlboko vryté do môjho srdca. Sestrička zásadne a výrazne prispela k formovaniu môjho rehoľného povolania. Ona sprevádzala moje prvé kroky na ceste rehoľného života, bola mojou magistrou v postuláte, a potom veľkým vzorom a učiteľkou v ďalších rokoch, keď som mala možnosť sprevádzať ju ako šoférka na mnohých cestách

v rámci apoštolátu RN. Zásady, ktoré som sa pri nej naučila, ma sprevádzajú po celý život. Jej hlboká viera, jej túžba po svätosti, obrovská neotrasiteľná dôvera v Božiu pomoc a ochranu Panny Márie, jej veľká láska ku krížu a k Eucharistii, jej pohľad, upretý ustavične na Pána, ktorého adorovala v každom človeku, zvlášť v biednych, chudobných a chorých, jej podmanivý úsmev a pokoj, ktorý tak zreteľne a jasne odrážal Božiu dobrotu a lásku, dá-

vali aj mne silu prejsť cez mnohé ťažké úseky mojej životnej cesty. Ešte stále mi živo znejú v srdci jej povzbudivé slová: „Pre Krista Kráľa každá obeta je malá!“ Jej zápal, jej entuziazmus, napriek mnohým zdravotným problémom a obmedzeniam, jej láska, obetavosť a ustavičná radosť boli pre mňa veľkou oporou a vzorom. Nikdy sa nestá-žovala, nepozerala sa na seba, žila pre svojich chudobných a chorých. To, čo hovorila, to aj sama žila, a preto mali jej slová taký veľký účinok. Hoci navonok by sa mohlo zdať, že často opakovala tie isté príklady a slová, no ona ich hovorila od srdca priamo k srdcu. Milovala Pána Boha, vážila si svoj kríž a niesla ho s láskou ako zmiernu obeť za nesmrteľné duše. Vrúčne milovala Pannu Máriu a modlitbu sv. ruženca. Na dlhých cestách sme sa vždy modlievali ruženec.

Bola zamilovaná do Pána Boha, žila ustavične v jeho prítomnosti a bolo to z nej cítiť. Milovala Pána Boha „do špiku kostí,“ ako rada hovorievala. Táto láska jej dávala obdivuhodnú silu a energiu. Jej láska sa živila Láskou, ktorá nepozná hraníc. Často sme sa rozprávali o svätosti, veľmi veľa mi dali jej povzbudení, aby som sa nikdy ne-

dala odradiť ťažkosťami, pretože „v Duchu Svätom sa nechabuje, nezamdlieva, s únavou sa nepočíta.“ A ona bola toho živým dôkazom, ktorý som obdivovala a túžila napodobňovať. Učila ma obetovať sa v každej situácii Bohu, storakou obeťou lásky.

Veľmi ma oslovovala aj jej pokora, jej odhodlanie byť zmiernou obeťou za hriešnikov, jej horlivosť za spásu duší, ktorú neodradila žiadna obeta. Hovorila, že od nás, duší, ktoré si Pán vyvolil, čaká viac. Byť svätou preto musí byť náš ideál, veď si nás vyvolil Najsvätejší. Byť obeťou za tých, ktorí kráčajú vo tme. Na svete sme na to, aby sme iných priviedli k Otcovi. To dokážeme len vtedy, keď budeme zjednotení s Pánom. Niet času na odpočinok, je čas konať, nežiť deň nadarmo. Netreba nič veľkého a okatého, „stačí“ tiché zapieranie svojej vôle, stály úsmev, bleskové akty obetovania sa, tiché zodieranie sa z lásky. Všetko za nesmrteľné duše. Tichá zmierna obeta. Môžem žiť z Kristovej sily, veď on vzal na seba moje slabosti. Tomuto ma učila viac svojím príkladom než slovami.

Duch pokory môže naozaj zapáliť veľký oheň a zohriať mnoho srdiec. Nasledovať Krista – v jeho

modlitbách cez dlhé hodiny, jeho darovanie sa Otcovi aj v noci Getsemanskej záhrady a vo chvíľach Kalvárie – je to milosť, ktorú Pán rád dáva veľkodušným dušiam. Sestrička Bernadeta bola takouto veľkodušnou dušou. Len málokto vedel o jej utrpení a bolestiach, všetci však videli jej milosrdenstvo, láskavosť, dobrotu, pokoru, miernosť a trpezlivosť.

„Priložme si svoje srdce na Božské Srdce a nechajme ho ťlčť podľa rytmu tohto Srdca“ – radila nám. „Pán Ježiš vydržal na kríži, až kým neodovzdal dušu Otcovi. Modlil sa do poslednej chvíle života. Panna Mária sa spod kríža vrátila k apoštolom do Večeradla a tam zotrúvala s apoštolmi na modlitbách až do zoslania Ducha Sväté-

ho. Aký radostný, aký blažený by bol náš vnútorný svet i svet okolo nás, keby vždy, v každej situácii bol Pánom tichý a pokorný Ježiš – Boh, keby sme s ním ostali ticho na kríži, miesto toho, že by sme chceli mať *svoje právo*. To je princíp evanjelia. Aby to pochopili všetci, je nutné, aby najskôr niektorí dokázali odovzdať svo-

ju vôľu Otcovi a nechať sa pribíjať na kríž – ticho a pokorne. Odovzdajme sa teda celé a nenávratne Bohu spolu s Ježišom, tou Božskou obetou, neustále ponúkanou za spásu všetkých.“

Zážitky – bolo ich veľmi veľa. Ostali hlboko v duši, hoci v spomienkach vymizli konkrétne detaily. Nespočetne mnoho povzbudivých stretnutí s chorými – na cestách, na návštevách, v Lurdoch, na stretnutiach... Teraz, po rokoch si už nepamätám mená ani konkrétne miesta, mám však pred sebou mnohé tváre, úsmevy, gestá... Každé stretnutie s chorými a postihnutými, ktorí ma ďaleko prevyšovali vo svojej hlbokjej viere, bolo pre mňa silným zážitkom. Bolo to pre mňa čosi nové – toľko

vnútornej radosti a krásy v tak krehkom vonkajšku! Vo veľkej fyzickej slabosti ľudia, ktorí boli ťažko fyzicky postihnutí, žiarili takou úžasnou vnútornou silou a energiou, že som sa ja povzbudzovala na nich a oni obdarovávali mňa! Pri ich stretnutí so sestričkou Bernadetou som vždy cítila kus neba a celkom nezaslúžene som mohla mať plnú účasť na tejto ich blaženej radosti, hoci som vôbec nič nechápala. Tajomstvo sebadarovania! Bol to vždy kus „mystiky“ a ja som takéto stretnutia potom ešte dlho spracovávala a čerpala som z nich energiu, radosť a lásku, ktorú svet nedokáže dať. Hoci som pri týchto stretnutiach bola len „vonkajší pozorovateľ“, predsa som cítila, že som prijímaná a milovaná i keď mi v tej chvíli nikto nevenoval pozornosť. V centre týchto stretnutí bol živý Boh, ktorý objíma všetkých a zjavuje sa zvláštnym spôsobom vo svojich pokorných a najúbohejších. Tieto zážitky mám pred očami aj po desiatkach rokov.

Keď sa teraz zamýšľam nad jej odkazom, žasnem, aké veľmi aktuálne sú jej myšlienky a jej postoj práve pre našu dnešnú náročnú dobu, kde naozaj niet času na odpočinok, ale je čas trpieť, ako ho-

vorievala. Poznámky z rozhovorov s ňou a z jej prednášok, ktoré som si počas rokov postupne zapisovala, a s ktorými sa teraz rada s vami podelím, sa mi dnes zdajú akoby písané pre terajší čas: „Otče, ak chceš, ... nech ma minie tento kalich... no nie ako ja chcem, ale ako ty! – Láska prekonala zlobu hriechu. Kristovo utrpenie hovorí o sile jeho lásky k Otcovi. Plní jednoducho, čo si praje Otec, lebo vie, že jedine splnením jeho vôle môže spasiť svet, ktorý je odsúdený na zatratenie. Zloba sa musí vyvážiť dobrom. Zlo láskou. Náš svet sa neuzdraví bez kríža! A kríž na Golgote nebol pozlátaným skvostom, ale krvavým drevom hanby! My sme opustili Boha, ale Boh neopustil nás! Boh nás vždy miloval a miluje! Daroval nám Syna, ktorý naplnil pôvodný Otcov plán – žiť v láske s Bohom. Láska nás spasiť. Kto chce rozumieť krížu, musí najprv rozumieť láske. Zmierenie – pokorné prijatie Božej vôle v mene všetkých, ktorí sa búria! Vzkriesenie príde, ale až po smrti a pochovaní. Náš začiatok je smrť v Kristovi, zjednotenie sa s Ježišovým pokorným ÁNO.“

sr. Stella Mária, SSpSAP
(pokračovanie v budúcom čísle)

Fatima stále aktuálna

Pokorná Panna

(Lk 1, 26-27)

Pri treťom fatimskom zjavení (13. júla 1917) Panna Mária ukázala malým vizionárom peklo, diablov a veľké utrpenie zatratených duší. Vízia trvala iba chvíľu, ale deti sa triasli od strachu a Lucia zo zdesenia vykrikla. Pán farár Marián Kuffa zo Žakoviec často hovorí, že v našom živote sú pred nami dve cesty – cesta pýchy a cesta pokory. Na konci cesty pýchy ťa čaká nenávisť voči Bohu, ľuďom i sebe samému. A to je peklo. Na konci cesty pokory ťa čaká láska: láska k Bohu, k ľuďom a k sebe samému. A to je nebo.

Na začiatku Boh stvoril anjelov. Prvý a najkrajší z nich sa volal Lucifer: Ten, ktorý nosí svetlo. Lucifer si však vybral cestu pýchy. Peklo vzniklo jedinou vetou: „Non serviam! – Nebudem slúžiť!“ Panna Mária si vybrala cestu pokory. Lucifer povedal: „Nebudem slúžiť.“ Panna Mária hovorí: „Hľa, služobnica Pána.“ Chcem ti Pane slúžiť. Panna Mária nás učí, že cesta pokory znamená: „Ukážte mi, kde mám slúžiť.“ Cesta pýchy je: „Slúžte mne.“

Hovoríme o rôznych nebezpečenstvách, ktoré ohrozujú naše povolanie. Hovoríme o nebezpečenstvách, ktoré na náš útočia z vonku, ale niekedy zabúdame na tie, ktoré sú v našom srdci. Koľko je napr. pýchy v našich vzťahoch, rozhovoroch, myšlienkach, súdoch, postojoch, dokonca aj v našich modlitbách.

„V šiestom mesiaci poslal Boh anjela Gabriela do galilejského mesta, ktoré sa volá Nazaret, k panne zasnúbenej mužovi z rodu Dávidovho, menom Jozefovi. A meno panny bolo Mária“ (Lk 1, 26-27).

Opät a učiteľ Cirkvi sv. Bernard z Clairvaux (1090-1153), nazývaný aj „mariánsky učiteľ“, sa v knihe *Chvály panenskej Matky* pýta: „Čo je to za pannu tak dôstojnú, že ju pozdravuje anjel, a tak pokornú, že sa zasnúbila s tesárom? Krásne spojenie panenstva a pokory! Bohu sa veľmi páčia duše, v ktorých pokora zušľachtuje panenstvo a panenstvo ozdobuje pokoru.“ Preto sv. Bernard povzbudzuje, že ak nemôžeme napodobniť *panenstvo pokor-*

nej Márie, snažme sa napodobniť pokoru panenskej Márie. Lebo panenstvo je chvályhodná čnosť, ale dôležitejšia je pokora. Panenstvo sa odporúča, ale pokora sa prikazuje. Bez panenstva môžeš byť spasený, ale nie bez pokory. Keby nebola Mária pokorná, nezostúpil by na ňu Duch Svätý. Panna Mária počala z Ducha Svätého, lebo ako sama povedala: Boh „*zhliadol na poníženosť svojej služobnice*“ (Lk 1, 48). Bohu sa veľmi páčilo panenstvo Panny Márie, predsa však počala vďaka svojej pokore.

Pokorný hriešnik svoju nečistotu očistí pokorou, pyšný paníc svojou

pýchou poškvrní i panenstvo. Šťastná je Panna Mária, píše sv. Bernard, lebo jej nechýbala ani pokora, ani panenstvo. A tieto čnosti neuменьšilo a nezničilo ani Máriino materstvo. Mária si uchovala milosť panenstva a získala slávu materstva. Bolo vhodné, aby sa Ježiš, ktorý je „*tichý a pokorný srdcom*“ (Mt 11, 29), narodil z nepoškvrnenej a pokornej Panny.

V živote Panny Márie sa pokora a čistota dokonale spája a dopĺňa. Sestra Lucia v jednom liste (24. júla 1927) povzbudzovala svoju mamu, aby pri modlitbe svätého ruženca rozjímalala o týchto čnostiach Panny Má-

rie. Vo svojom živote môžeme pokorou veľa napraviť a pýchou zničiť všetko, čo je v nás krásne a dobré. Sv. František z Assisi v siedmom verši svojej oslavnej piesne *Pieseň brata Slnka* napísal: „Bud’ pochválený, môj Pane, za sestru Vodu, ktorá je veľmi užitočná, pokorná, vzácna a čistá.“

Voda steká stále nižšie. Možno aj preto ju sv. František nazval pokornou. V slovách sv. Františka môžeme nájsť povzbudenie na nasledujúce dni. Snažme sa byť užitoční, pokorní a čistí a vtedy budeme vzácní v očiach Pána i našich blízkych.

Vdp. Jaroslav Barta

Zabudnutý sľub

Mala som iba dvadsaťpäť rokov, bezstarostný život a slabú vieru v Boha, ktorá bola len akýmsi pozostatkom z môjho detstva. Pána Boha som jednoducho k svojmu životu nepotrebovala. Celú mladosť som si myslela, že je úplne zbytočné strácať čas nejakými modlitbami alebo chodením do kostola.

Lenže stará ľudová múdrosť hovorí: „*Človek mieni, Pán Boh mení.*“ Zrazu som ochorela. Moja choroba bola veľmi záhadná, lebo ani jeden z lekárov, ktorých som vtedy navštívila, mi nevedel stanoviť diagnózu, ani poradiť ako sa liečiť. Myslela som si, že mám parodontózu, lebo sa mi uvoľnili všetky zuby, až tak, že som nemohla do ničoho zahryznúť. A ak som nechcela o všetky zuby prísť, musela som prestať jesť tuhú potravu. Žila

som na polievkach a riedkych kašiach. Ak som bola dovtedy chudá, tak v období svojej choroby som sa začala úplne strácať.

Zrazu som pochopila, že tento svet mi nepomôže a jediný, kto by mi mohol pomôcť, ak by chcel, by bol Boh. Lenže nemala som odvahy prosiť o niečo toho, kto bol doposiaľ pre mňa ničím. Aj napriek tomu som kľakla na kolená, zopála ruky a prihovorila som sa Panne Márii. Najprv som ju odprosila. Prosila som ju, aby mi prepáčila, že som dovtedy na ňu ani nepomyslela. Bola to asi moja prvá modlitba od detských čias.

Hoci som neužívala žiadne lieky, ani nerobila nič mimoriadne na záchranu svojich zubov – veď som ani nevedela, čo by sa s tým dalo robiť – moje zuby sa predsa

len postupne akosi samy od seba prestali kývať. Chrup mi po krátkom čase opäť spevnel a keď som si uvedomila, že sa mi už ani jeden zub nekýve, dala som si do úst plátok mrkvy a opatrne som ho hrýzla.

Od šťastia, že mám všetky svoje zuby a opäť môžem jesť aj tvrdú stravu, si ani nespomínam, či som sa Panne Márii vtedy vôbec podakovala. Bola som síce presvedčená, že to ona vyslyšala moju modlitbu, ale ako sa vraví „*zide z očí, zide z mysle*“. Na splnenie sľubu som

postupne zabúdala čím ďalej, tým viac, až som naň úplne zabudla.

Až dnes, keď som sa pripravovala na generálnu svätú spoveď, som si na tento svoj sľub opäť spomenula. Odvtedy uplynulo už tridsaťjeden rok. Toto svedectvo píšem ani nie tak preto, že sľuby sa majú plniť, ale najmä preto, že chcem svedčiť o tom, akú máme v Panne Márii pomocnicu! Ona skutočne pomáha bez rozdielu všetkým, ktorí sa k nej utiekajú.

Zuzana

Ohlasy

Vatikán, Vianoce 2020

Svätý Otec František s vďakou prijal Vaše srdečné blahoželanania, ktoré ste mu zaslali pri príležitosti vianočných sviatkov a výročia jeho 84. narodenín.

Jeho Svätosť Vám vrelo ďakuje za pozorný akt úcty a povzbudzuje Vás, aby ste prijímali Boha, ktorý sa stal človekom v slabosti dieťaťa, aby tak každý deň bol naplnený jeho večnou láskou. Vyzýva prinášať ľudstvu postihnutému pandemiou oznámenie anjela, ktorý opakuje každému človeku: „*Neboj sa!*“ A srdečne udeľuje Apoštolské požehnanie so želaním, aby Vám Pán doprial radosť a pokoj.

Mons. L. Roberto Cona
Asesor

Milé spoločenstvo Rodiny Nepoškvrnenej, pozdravujem Vás a ďakujem Vám za Vašu pozornosť – zaslaný kalendár, pozdrav a zvlášť za duchovnú kyticu.

Veľmi si cením Vaše obety a modlitby, ktoré všetci tak potrebujeme a zvlášť v tejto neľahkej dobe. Modlitby členov Rodiny Nepoškvrnenej sú oporou pre nášho Svätého Otca aj pre nás, biskupov. Modlime sa aj naďalej za seba navzájom.

Do nového roku vyprosujem Boží pokoj, požehnanie a tiež potrebné zdravie. Zo srdca Vám žehnám.

✠ *Mons. Marián Chovanec,*
banskobystrický biskup

Vyjadrujem úprimné Pán Boh zaplat' za duchovnú kyticu, ktorú ste zaslali Svätému Otcovi Františkovi a biskupom Slovenska.

Bez duchovných obiet a modlitieb by každé naše úsilie pri budovaní Božieho kráľovstva bolo nedostatočné. Preto Vás prosím o túto formu pomoci aj naďalej.

Prajem Vám a vyprosujem aj v tomto roku hojnosť Božieho požehnania.

✠ *Mons. Viliam Judák,*
nitriansky biskup

Veľmi sa teším, že sme sa mohli zapojiť do Pompejskej novény za odvrátenie a ukončenie pandémie. Budem povzbudzovať aj iných, aby sa tejto novény neobávali – mnohí sa boja, že to časovo nezvládnu. Priznám sa, že i ja som si to zo začiatku myslela, ale teraz je to už pre mňa samozrejmosťou a budem v tejto modlitbe pokračovať aj naďalej, lebo by mi to už chýbalo. Ak človek povie Bohu ÁNO – v tom prípade: áno, chcem sa zapojiť, chcem sa modliť – Pán sa určite postará a čas nebude problém! Verím, že Pán na príhovor Pompejskej Panny Márie zastaví šírenie epidémie, aby sa ľudia vnútorne očistení mohli vrátiť k normálnemu životu.

Mária

Informácie

✻ Veľmi pekne vám ďakujeme za všetky vaše prania k Vianociam aj do nového roka. Osobitne sa vám chceme poďakovať za všetky vaše

modlitby a obety za nás. Aj my na vás nezabúdame vo svojich denných modlitbách. Ďakujeme aj všetkým tým, ktorí sa v minulom roku pripojili k modlitbe Novény k Panne Márii z Pompejí za odvrátenie a ukončenie epidémie. Nech vám to nebeský Otec odmení a zahrnie vás svojím požehnaním.

- ✿ Pozývame členov Rodiny Nepoškvrnenej, aby sa zapojili do modlitieb za našich novokňazov. Tí, ktorí sa rozhodnú do konca svojho života modliť a prinášať obety za jedného z tohtoročných novokňazov, nech sa prihlásia na našej adrese. V dnešnej dobe potrebujeme pastierov, ktorí budú odvážne hlásať evanjelium. Na to, aby ostali verní Bohu, jeho láske a pravde, sú potrebné vaše modlitby. Preto vás aj v tomto roku prosíme o vašu duchovnú podporu pre novovysvätených pastierov svätej Cirkvi.
- ✿ V roku 2020 sa do Rodiny Nepoškvrnenej prihlásilo 240 nových členov zo Slovenska a traja zo zahraničia. V uplynulom roku ste do Rodiny Nepoškvrnenej nahlásili 294 zomrelých členov. Povzbudzujeme všetkých členov RN, aby pre Nepoškvrenú získavali nových členov. Nech sa čím viacerí modlia posvätný ruženec a obetujú svoje ťažkosti a križe za Svätého Otca a Kristovu Cirkev. V tejto náročnej dobe môžete pozvať ďalších bratov a sestry aj k modlitbe Pompejskej novény. Spoločnými silami dokážeme viac ako sami a okúsime aj silu modlitby celého nášho spoločenstva.
- ✿ O akciách RN a každoročnom stretnutí Rodiny Nepoškvrnenej vás budeme priebežne informovať v ďalších číslach nášho časopisu. Uskutočnia sa podľa toho, ako sa bude vyvíjať epidemiologická situácia. Vlaková púť s chorými do Lúrd sa z dôvodu pandémie v tomto roku neplánuje.
- ✿ Ak si chcete objednať či doobjednať naše publikácie, stále vám ponúkame knihu *Vel'kosť sv. Michala, archanjela, Zlatú knihu fatimskú a brožúrku Novéna k Panne Márii z Pompejí*.

Osemsmerovka

Po vyškrtaní všetkých slov zvyšných 30 písmen tvorí tajničku:

Rok svätého Jozefa je príležitosťou...

AREKA, ASKÉTA, BDENIE, ČISTOTA, DEKAN, DOBRO, DÔVERA, ESTÉT, ETIKA, ETIKETA, HRANA, JASLE, JEŽIŠ, MÁRIA, MILOTA, NAZARET, ODOVZANOSŤ BOHU, OBETA, ODVAHA, OFERA, OCHOTA, OCHRANCA, OPORA, PESTÚN, POKORA, PROSBA, RADOSTI, REVÍR, SNÚBENEC, SPASITEL', SRDCE OTCA, STRÁŽCA, SÚHRA, SVÄTEC, ŠAFÁR, TESÁR, ÚTEK DO EGYPTA, ÚVAHA, VIERA, ŽENÍCH.

A	T	O	C	H	O	A	A	E	N	A	S	R	A	A	Č	Š	A	T
Ú	T	E	R	O	R	C	A	L	I	Á	N	Ú	R	I	T	E	N	
P	T	É	F	O	E	E	A	C	S	T	V	Ú	Ž	E	R	A	R	
P	Ť	E	K	B	I	T	O	E	T	A	S	E	B	A	K	Á	Ž	
O	R	O	K	S	V	Ä	T	É	H	O	J	O	Z	E	F	A	M	
A	P	O	I	D	A	V	T	A	U	D	E	A	D	A	N	R	M	
T	C	O	S	I	O	S	L	E	O	V	N	C	Š	A	E	E	A	
O	E	Ž	R	B	E	E	T	I	K	A	S	C	H	D	V	R	V	C
T	D	I	Á	A	A	I	G	S	Ú	H	R	A	Í	R	Ť	Ô	N	
S	O	C	N	R	K	E	Z	Y	O	A	D	R	P	N	S	D	A	
I	B	A	Ľ	E	T	I	S	A	P	S	N	Ú	T	S	E	P	R	
Č	R	U	T	S	D	S	T	K	A	T	O	L	I	M	Y	Ž	C	H
H	O	A	U	H	O	B	Ť	S	O	N	A	D	Z	V	O	D	O	

Osemsmerovku pripravila Eleonóra Argalášová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **15. marca 2021.**

Tajnička osemsmerovky z čísla 5/2020 znie: „Chvíľ a svätá, ak Boh a človek sa v láske stretá.“ Výhercovia sú: **Anna Koboriová** z Boľa, **Otília a Alojz Bujnovskí** z Košíc a **Valéria Baranová** z Vranova nad Topľou. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

Modlitba za lekárov, sestričky a zdravotníkov

Pane Ježišu, Božský lekár,
ktorý si počas svojho pozemského života
ukázal zvláštny záujem o tých, ktorí trpia,
a zveril si svojim učeníkom službu uzdravovať.

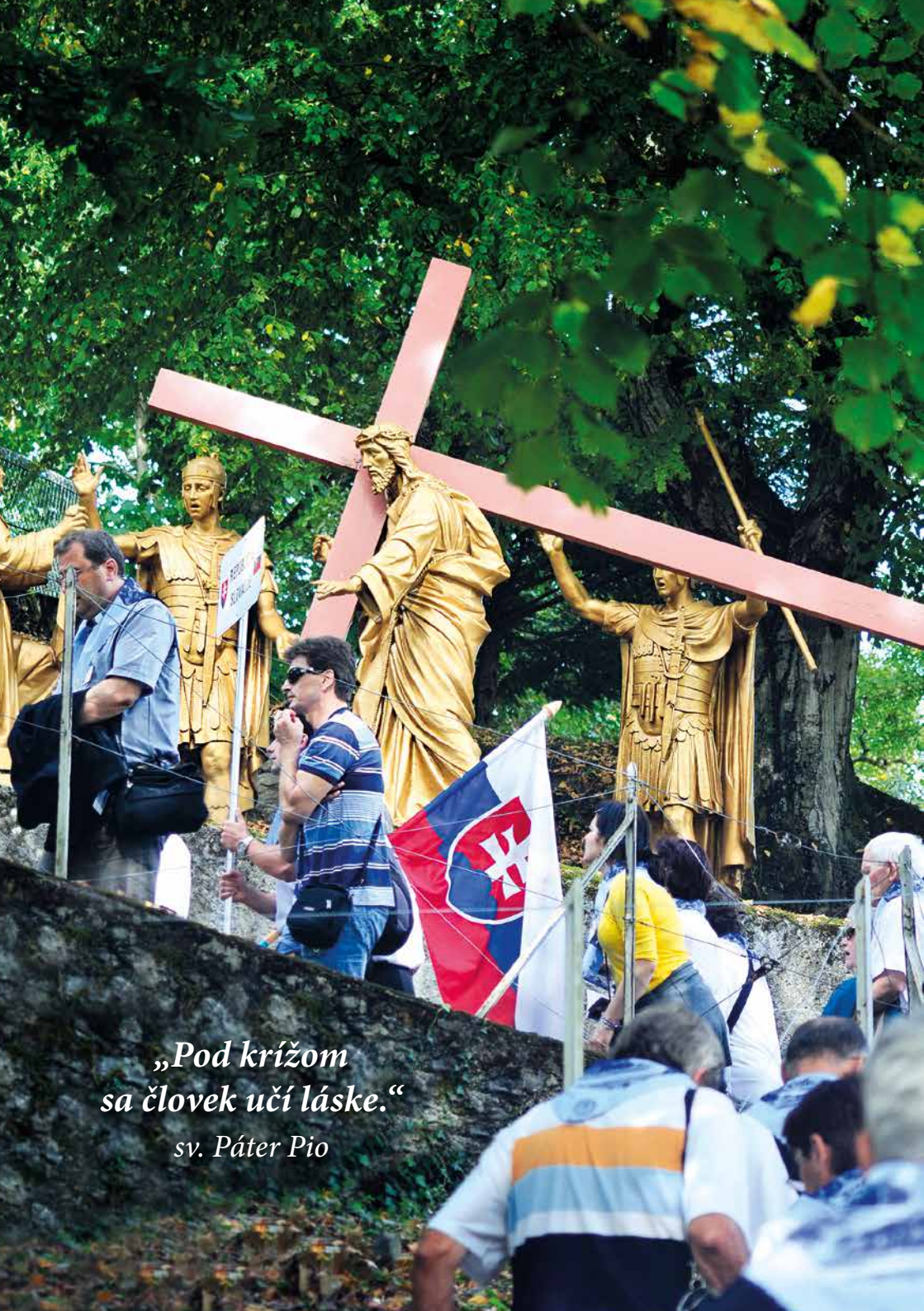
Prosíme ťa dnes za všetkých lekárov,
sestričky a zdravotníkov,
ktorí sa v týchto dňoch s ochotou a súcitom,
avšak často už na pokraji svojich síl
skláňajú k pacientom nakazených vírusom.

Daj im, Pane, potrebnú silu, ochotné srdce
a nevyhnutnú trpezlivosť,
nech sú neustále nástrojmi tvojej milosrdnej lásky
a v každom trpiacom človeku vidia teba,
aby si im raz za túto ich službu
„jednému z tvojich maličkých“
udelil hojnú odmenu v nebeskom kráľovstve.
Amen.

*Imprimatur: Mons. Marek Hriadel – generálny vikár
Žilina 11. januára 2021, prot. č. 11/2021-3*

---

*Fotografia na zadnej strane:
Slovenskí pútnici pri modlitbe krížovej cesty v Lurdoch.
Foto: Mária Žarnayová*

*„Pod krížom
sa človek učí láske.“*

sv. Páter Pio